

HORARIS:

De dimarts a dissabte, de 10 a 13 h i de 17 a 20 h
Diumenges i festius, d'11 a 14 h - Dilluns tancat

Tel. 977 259 400 - ext. 1122
exposicions@cemapt.cat

LORCA GOYTISOLO ZWEIG WITTLIN KAFKA CALVINO
MACHADO CHENG ZAMBRANO GUERIN WALSER

COMISSARIADA PER RAMON CASALÉ SOLER

SANTIAGO ARRANZ

ENTRE L'ART I LA LITERATURA

TINGLADO 1 del Moll de Costa del Port de Tarragona
Del 25 de juliol al 8 de setembre de 2024

SANTIAGO ARRANZ. ENTRE L'ART I LA LITERATURA

“Veig l’art i la literatura com un possible eixamplament d’horitzons cap a la llibertat”

Joan Brossa

Des de temps pretèrits la literatura i l’art han anat des de sempre de la mà, circumstància aquesta que ha permès als artistes desenvolupar un treball ric en conceptes i idees que els hi ha servit altrament per crear obres més sublims i importants que, ahora, ajuden el públic a entendre-les i així poder submergir-se en elles per captar realment el que pretenen els seus creadors. I això és precisament el que el pintor i escultor Santiago Arranz anhela i proposa i que ara podem contemplar a través de l’exposició *Santiago Arranz. Entre l’art i la literatura*, on s’exhibeix un conjunt d’obres pertanyents gairebé a tota la seva trajectòria artística, on el binomi art-literatura és el principal protagonista.

Segons explica el mateix artista, l’interès per relacionar la literatura amb l’art prové de la seva arribada a París on va començar a realitzar sèries que feien referència a diversos autors i corrents rellevants, com per exemple, l’existencialisme de Franz Kafka, la ciència-ficció d’Italo Calvino o els heterònims poètics de Fernando Pessoa. Més endavant la influència de personatges més propers, cas del poeta de la generació del 27 Federico García Lorca i del realisme social de Juan Goytisolo -a qui va conèixer personalment a Marràqueix, ciutat on residia permanentment-, han estat les seves fonts inspiradores.

En conseqüència, aquesta mostra condueix a l’espectador a endinsar-se en un món on s’estableix un diàleg entre la creació artística i la construcció literària, en què la poètica i la prosa conflueixen en plena harmonia amb la pintura, l’escultura, el gravat, els relleus, els collages, els dibuixos, els llibres d’artista, la instal·lació..., originant un univers ple de paradigmes. L’artista estableix i duu a terme un conjunt de projectes que es converteixen en imatges apreciand-se la seva afinitat amb un grup d’autors ampli i variat que contribueix a plasmar millor el seu ideari plàstic.

Santiago Arranz sol treballar des d’una òptica consideradament singular, ja que la majoria de les obres tenen un simbolisme especial a partir de les emocions, els sentiments i sobretot els estats d’ànim que orbiten en consonància amb un conjunt d’alfabets esquemàtics i antropomorfs que es transformen en un metallenguatge específic, on la natura -el món vegetal, l’animal o el mateix paisatge- i el cos humà fragmentat esdevenen aparences o formes, des d’una

succeeix al seu entorn més proper o no, però que per a l’artista té un significat diferencial i gradual, i per tant cal mostrar-lo tal com ho percep, i la millor manera de comprovar-ho és contemplant *Santiago Arranz. Entre l’art i la literatura*.

perspectiva que conjuga la figuració amb l’abstracció geomètrica.

L’artista divideix l’espai expositiu en tres apartats, relacionant les obres amb determinats textos literaris, el món de l’exili i els llibres d’artista -en col·laboració amb diversos autors-. En tots ells s’adverteix l’atracció i fascinació que li produeixen alguns dels personatges que hem esmentat anteriorment juntament amb autors com Gérard Georges Lemaire – a través de *Les cafés littéraires i el Bestiari*-, François Cheng -*El exilio como posibilidad de una lengua nueva*-, Stefan Zweig -*El exilio como fracaso y suicidio*- o el mateix Antonio Machado -*El exilio como melancolía interior*-.

Aquesta dicotomia entre obra plàstica i literària és un compendi d’aspectes, anècdotes i situacions que apareixen en els llibres d’aquests extraordinaris escriptors, poetes i filòsofs dels quals Santiago Arranz ha sabut traslladar acuradament els seus treballs, deixant constància que la paraula i la imatge serveixen per copsar la realitat o irrealitat de qualsevol circumstància que

Ramon Casalé Soler
Comissari de l’exposició